

Μιας βδομάδας λέξεις - έμπνευση από τον Σταύρο Θεοδωράκη

Ο άνθρωπος που έμαθε να μιλάει καλύτερα από τον καθένα τη γλώσσα των ολιγαρχών αυτού του τόπου ανέλαβε να μας εξηγήσει τι συμβαίνει στη Γαλλία. Μας έδωσε, έτσι, μια μοναδική ευκαιρία να αποκρυπτογραφήσουμε τις σκέψεις και τις ανησυχίες των κυρίαρχων μπροστά στο διεθνές κύμα κινητοποιήσεων που θέτει εμφατικά το κοινωνικό ζήτημα ξανά στο προσκήνιο. Επιπροσθέτως, μας έδωσε τη δυνατότητα να κατανοήσουμε την πολιτική διέξοδο που θα προωθήσουν μπροστά στην όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού και την πρωτοφανή μεταφορά πλούτου από κάτω προς τα πάνω, που επιταχύνθηκε από την κρίση του 2008, την πανδημική κρίση του 2020 και τα πολεμικά επεισόδια από το 2022 και έπειτα.

Σοκαρισμένος ο Σταύρος Θεοδωράκης τονίζει ότι οι Γάλλοι συνταξιοδοτούνται στα 62 χρόνια ενώ στην υπόλοιπη Ευρώπη τα όρια συνταξιοδότησης αυξάνονται αλματωδώς - στην Ελλάδα έχουμε το προνόμιο να συνταξιοδοτούμαστε στα 67 χρόνια ώστε να συμβάλλουμε με την υπερεργασία μας στην κερδοφορία των διάφορων παράσιτων που λυμαίνονται τον πλούτο της χώρας. Την κριτική του δεν την εστιάζει μόνο στο γεγονός ότι ακόμα και σήμερα συνταξιοδοτούνται σε τόσο τρυφερή ηλικία, αλλά και στο ότι το κατέκτησαν μέσα από τους αγώνες των Κίτρινων Γιλέκων το 2018 και τις μεγάλες απεργίες του 2019-2020. Αφενός είναι ανακριβής η κριτική του, καθώς η συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση που αυξάνει το όριο ηλικίας στα 64 πέρασε από τον Μακρόν το 2023 με μικρές διαφοροποιήσεις. Αφετέρου, στέλνει το μήνυμα ότι οι ανυποχώρητες κινητοποιήσεις των εργαζομένων, της νεολαίας και κάθε άλλης κοινωνικής ομάδας που βλέπει την ζωή της να χειροτερεύει έχουν αποτέλεσμα. Εκατομμύρια εργαζόμενοι πρόλαβαν να συνταξιοδοτηθούν με πιο ανθρώπινους όρους, ακριβώς γιατί πάλεψαν για την διατήρηση ενός δικαιώματος που είχε κατακτηθεί (με τον ίδιο δυναμικό τρόπο) τις προηγούμενες δεκαετίες. Κάθε άνθρωπος που νιώθει ότι οι αγώνες του είναι μάταιοι οφείλει να διδαχθεί από τον Σταύρο και να κατέβει στους δρόμους το συντομότερο δυνατό.

Όσον αφορά τις ευθύνες για τις ταραχές, φυσικά αυτή βρίσκεται κυρίως στους «ακροαριστερούς που κατά βάση υποστηρίζουν τον Μελανσόν με την ακραία ρητορική» και τους μετανάστες των προαστίων που «έχουν μια διαφορετική θέαση για τον Δυτικό πολιτισμό», και ως εκ τούτου είναι πιο πιθανό να υποβιβαστούν σε βίαιους δράστες που διαταράσσουν την κοινωνική ειρήνη της Πόλης του Φωτός. Εδώ έχουμε μια έξοχη αντήχηση της Μακρονικής προπαγάνδας περί «Ισλαμο-αριστερής απειλής» για την Δημοκρατία και την ασφάλεια.

Οφείλουμε να θυμόμαστε τα εξής σημαντικά : 1) οι (Γάλλοι πολίτες) κάτοικοι των προαστίων με αφρικανική καταγωγή έχουν σίγουρα μια διαφορετική θέαση του Δυτικού πολιτισμού. Η διαγενεακή μνήμη έχει φροντίσει να τους μεταφέρει την φρίκη της αποικιοκρατίας, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, της καταλήστευσης των πόρων και της υπερεκμετάλλευσης των κοινωνιών προς όφελος του ιμπεριαλιστικού κέντρου της Ευρώπης. 2) Όταν η αριστερά συγκροτείται σε σύγχρονο ριζοσπαστικό πλαίσιο, με στόχευση στα πραγματικά προβλήματα της κοινωνίας και υποδεικνύει τον πραγματικό αντίπαλο (και όχι τον διπλανό ή το κεφάλαιο αόριστα και υπεριστορικά) αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για την ολιγαρχία. Πολύ περισσότερο, όταν εκλογικά απειλεί την μονοκρατορία των κυρίαρχων κομμάτων, η επίθεση εναντίον της θα είναι λυσσαλέα και ανήθικη. Αλλά για να δεχτεί αυτήν την επίθεση, πρέπει πρώτα να συγκροτηθεί ως πραγματικός παίχτης της κεντρικής πολιτικής σκηνής με ορατή εναλλακτική διέξοδο για την κοινωνία.

Απροκάλυπτος ρατσισμός και μίσος για την αριστερά οδηγεί μαθηματικά σε ακροδεξιά διέξοδο. Ανευθυμία, ο Σταύρος Θεοδωράκης μας υποδεικνύει τον δρόμο που θα ακολουθήσει το πολιτικό Κέντρο και η οικονομική ελίτ της χώρας αν βρεθεί αντιμέτωπη με το ερώτημα αριστερά ή λεπενική ακροδεξιά. Εξηγεί ότι η Λε Πεν έχει υποχωρήσει από την ακραία ρητορική της ([επιτέλους σοβαρεύτηκε κάποια Χρυσή Αυγή](#)) και μπορεί να αποτελέσει κυβερνητική δύναμη ευθύνης. Αντιθέτως, ο Μελανσόν παρουσιάζεται ως ακραία, αριστερίστικη επιλογή απλώς επειδή αμφισβητεί την νεοφιλελεύθερη ορθοδοξία. Δεν θα είχαμε ποτέ την απαίτηση να τεκμηριώσει τον πολιτικό του λόγο ο Σταύρος Θεοδωράκης, αλλά εδώ αποκαλύπτεται η συστημική συσπείρωση γύρω από την ακροδεξιά που θα αντιμετωπίσει κάθε αριστερή εναλλακτική που θα απειλήσει τον μονόδρομο προς την καταστροφή που έχει επιλέξει η ευρωπαϊκή άρχουσα τάξη.

Όσο αποσυντίθενται ο μετα-αποικιακός κόσμος και η Ευρώπη χάνει την εξέχουσα θέση της στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, το μερίδιο του πλούτου που κρατούσε την ευρωπαϊκή κοινωνία ψηλά σε επίπεδο διαβίωσης θα εκλείπει. Οι εξεγέρσεις θα γίνουν συχνότερες, οι λαοί δεν θα κάτσουν να πεθαίνουν αδιαμαρτύρητα όσο η ζωή τους υποβαθμίζεται. Προφανώς η αριστερά έχει πολλά να κάνει, με κύριο καθήκον να μετατρέψει την εξεγερσιακή δυναμική σε πολιτικό ρεύμα ανατροπής των πολιτικών συσχετισμών ώστε να δώσει από καλύτερες θέσεις τη μάχη για τον συνολικότερο κοινωνικό μετασχηματισμό. Άλλωστε, όπως έλεγε ο Υποδιοικητής Μάρκος, οι εξεγέρσεις στον σύγχρονο καπιταλισμό είναι ρωγμές μέσα από τις οποίες μπορούμε να ρίξουμε κλεφτές ματιές στον κόσμο που θέλουμε να φτιάξουμε. Αυτές οι ρωγμές δεν πρέπει να είναι περιστασιακές, ούτε να κλείνουν όταν η λαϊκή διαθεσιμότητα μοιραία υποχωρεί από τους δρόμους. Μέχρι να φτάσουμε εκεί, ωστόσο, πρώτο καθήκον είναι να υπερασπιστούμε τον κόσμο που εξηγείται χωρίς να μην αλλά. Όχι από κάποια αξιακή αγκύλωση, αλλά από ψυχρό πολιτικό και κοινωνικό συμφέρον. Η εκστρατεία δυσφήμισης των εξεγερμένων κοινωνιών στοχεύει στην τρομοκράτηση του λαού, την αποστροφή του προς τις δυναμικές μορφές διεκδίκησης και την επακόλουθη αναζήτηση σεναρίων «σταθερότητας και ομαλότητας». Η χορωδία των σκυλιασμένων ΜΜΕ θα απαιτεί την καταδίκη της βίας, τον διαχωρισμό των διαδηλώσεων σε ειρηνικές και βίαιες, την κατάθεση διαπιστευτηρίων νομιμοφροσύνης από την αριστερά σε ένα πολιτικό σύστημα που

σπαράζεται από παρατεταμένη κρίση νομιμοποίησης. Κάποιοι από την όχθη μας θα υποχωρήσουν. Όσες και όσοι έχουν πραγματική φιλοδοξία να επιδράσουν στην πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα θα στρέφουν τη συζήτηση εκεί που πραγματικά πρέπει. Στη καθημερινή, αόρατη για τα ΜΜΕ, συντριπτική και ανάλγητη βία που μετατρέπει την ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων σε αγώνα επιβίωσης. Μόνο έτσι θα δοθεί η μάχη των ιδεών και της ηγεμονίας από μια στέρεη και νικηφόρα σκοπιά. Όσον αφορά την Ανυπότακτη Γαλλία, παραδίδει σεμινάρια υπεράσπισης των λαϊκών κινητοποιήσεων και η ελληνική αριστερά οφείλει να πάρει μαθήματα. Με τα λόγια της βουλευτριάς της Ανυπότακτης Γαλλίας Clémence Guetté:

«Ναι, καταδικάζω τις βίαιες πράξεις.

- Καταδικάζω τη βία της καταστολής που οργανώνεται ενάντια σε παιδιά 14 έως 17 ετών, τη στιγμή που κινητοποιούνται ζητώντας αξιοπρεπείς συνθήκες σπουδών.*
- Καταδικάζω τη βία του "Parcoursup" (σ.σ. το γαλλικό σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση), το οποίο οργανώνει μια μορφή κοινωνικής διαλογής, αναγκάζοντας μαθητές να ακολουθήσουν κατευθύνσεις και, κατ' επέκταση, επαγγέλματα που δεν επέλεξαν.*
- Καταδικάζω την πολιτική βία του Μακρονισμού, που αφήνει τους νέους σε κατάσταση μεγάλης φτώχειας, αναγκάζοντάς τους να στήνονται στις ουρές των συσιτίων, την ίδια ώρα που οι δισεκατομμυριούχοι της χώρας μας συνεχίζουν να γεμίζουν τις τσέπες τους.*
- Καταδικάζω τη βία του σχολικού περιβάλλοντος, που αναγκάζει μαθητές και παιδιά —από το δημοτικό και το γυμνάσιο μέχρι το λύκειο— να κάνουν μάθημα σε κτίρια που είναι ανθυγιεινά, όπου έχει 40°C το καλοκαίρι και 10°C τον χειμώνα, όπου οι οροφές καταρρέουν και υπάρχουν αρουραίοι μέσα στα σχολικά ιδρύματα.*
- Καταδικάζω τη βία ενός συστήματος όπου θεωρείται φυσιολογικό το 20% των μαθητών να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.»*